

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

S. Barbaræ virginis & Martyris vita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

S. BARBARÆ VIRGINIS ET MARTYRIS VITA, A PETRO GALESINIO, PROTONOTARIO APO. stolico, viro insigniter docto, contexta ex Grecis authoribus Iobanne Damasceno & Arsenio.

Decemb. 4.

S. Barbara pater.

BARBARA virgo & martyr, Maximiano Imperatore Christiani nominis infensissimo hoste, multis & virtutibus & miraculis insignis fuit. Patrem habuit Dioscorum, Græcum hominem, nobilem quidem virum, diuitijsque affluentem: at impium, & idolorum cultui vel maxime deditum. Huic patri filia planè dissimilis, æternæ salutis appetens, in assidua Dei diuinarumque rerum contemplatione versabatur. Nam ab incute ætate ita se à rerum humilium & caducarum cogitatione abduxit, vt cum mundi fabricam sæpè intentoque animo consideraret, tum magnitudine eius & pulchritudine animaduertens, Christiani nominis infensissimo hoste, multis & virtutibus & miraculis insignis fuit. Patrem habuit Dioscorum, Græcum hominem, nobilem quidem virum, diuitijsque affluentem: at impium, & idolorum cultui vel maxime deditum. Huic patri filia planè dissimilis, æternæ salutis appetens, in assidua Dei diuinarumque rerum contemplatione versabatur. Nam ab incute ætate ita se à rerum humilium & caducarum cogitatione abduxit, vt cum mundi fabricam sæpè intentoque animo consideraret, tum magnitudine eius & pulchritudine animaduertens, perpetuam constantiam, & certum rerum ordinem admiraretur: facile inde præcepit, tanti operis laudè fortunæ ac falsis idolis non esse tribuendam: sed aliquem præesse, qui hæc omnia fabricatus, summa sapientia moderetur atque conferret. Hacque contemplatione summum rerum opificem colligens, in idolorum, quæ pater venerabatur, os conspuit, ac dixit præterea: Vestri similes sunt, & qui vos fingunt, & qui vos colunt. Atq; ita quidem puella Barbara, spiritus sancti lumine ducte, progrediebatur in fide, & sapientia, & ætate, & gratia.

Ad Dei cognitionem vt peruenerit. Psal. 113. & 134.

Degit in turri sanctissime.

Psal. 1.

Respuit sponfos omnes.

Balneum ei pater construit.

f. isque

Patri fidem suã explicat

Eam vnicam filiam pater Dioscorus habuit, egregia forma & morum sanctitate præstantem: quæ nè ab hominibus videretur, turrim altam edificauit, in quam virginem inclusit. Qua in turri cum illa, vt potè quæ initio ætatis contemplationi rerum caelestium dedita fuit, vitam traduceret, multa secum piè & religiosè meditabatur: sæpeque idolorum nefarium cultum detestata, Christianæ religionis fidem non modò intimis animi sensibus, sed apertè colens, zelo Dei accensa, cum de diuinis cæteris rebus, tum de animæ immortalitate, de caelestibus præmijs, de supplicio æterno, ac de caducis huius mundi rebus sermonem habebat: in ijsque solis animi exercitationibus virgo conuiescebat: cuius voluntas in lege Dei fuit, & in eius præceptis meditabatur die ac nocte. Quibus meditationibus cum animû virgo excoleret, pater impulsus à multis, ijsque nobilibus & potentibus viris, qui sibi illam in matrimonium dari contendebant, hoc multis verbis ei suadere conatur. At illa præcisè negat se velle nubere. Stultum enim fore duxit, se iam semel caelestis sponso dicatam, terrenas nuptias inire, hocque pacto à contemplatione rerum diuinarum abduci: qua vna suauissima cogitatione, tanquam saluberrimo cibo, eius anima alebatur ad æternitatem.

Itaque pater cum id impetrare nulla ratione puerit, perspecta constanti filia voluntate, ab eius oculis longè peregrinari statuit, id certè sperans, vt patris desiderio victa filia, eius voluntati cederet. Sed ex caelestibus illis delicijs, quas pura mentis cogitatione virgo concipiebat, tantum roboris accepit, vt nullis minis perterrita, nuptijs vnquam consenserit, quas terrenas pater apperebat. Iste porro cum peregrinari statuisset, hoc ab eo filia petit, vt balneum sibi edificetur. Consentit pater, fenestrasque duas, quibus lumen exciperetur, in eo fieri iubet. Hoc edificium, patre absente, contemplata virgo Barbara, vt fidei, quam religiosè colebat, posteris monumentum relinqueret, sanctæ Trinitatis exemplar in eo exprimendum curauit. Itaque pro duabus fenestris, quas pater præscripserat, tres fieri, & labri pavimentum Crucis imagine ornari iussit: sicque magna cum fidei suæ significatione, edificium illud obscurum & antri simile, sanctimonie & spiritus plenum demonstrauit. Pater reuersus, edificij rationem mutatam dolet, & idque propterea furenter irascitur. Fabri culpam in filiam reijciunt: quæ opportunam hanc nocte occasione, apertè de sacrosanctæ Trinitatis gloria diuinitus multa dixit. Deinde pluribus verbis ad salutarem Christi Iesu fidem cohortata est patrem: qui graui filia oratione iratior factus, vt is, qui omni impietate imbutus erat, è charitatis sinibus egressus, stricto ense vnicam filiam aggreditur.

SUR

g b e

NO

RV

5

At ca scelerati patris impetum cum potius miseretur, quam timeret, ob eam causam, ne ille se filiae caede nefaria inquinaret, vt irruentis in se patris crudelem conatum animaduertit, statim fuga salutem quaesuit: Dei que ope tunc e periculo liberata, quod ingens saxum mirabiliter se patefaciens, fugienti viam aperuit, in summum montem se recepit, vbi in specu occultata, patri lateret. O rem vere omni admiratione dignam: saxum discinditur, vt suo complexu virginem tueatur. Pater ea re admirabili conspecta non commotus, filiam insequitur, vt occidat. Itaque illum diligenter dum inuestigat, in duos pastores incidit: quorum alter se puellam vidisse negauit, alter digito ostendit, quo loco lateret. Pater inhu-

Magno miraculo euadit mortem.

Crudeliter eam caedit pater.

Mart. 7.

Cant. 1. Ibidem.

Barbarae virginis constantiam pater aegre ferens, vehementiori ira exardescit: Praesidi Martiano cruciansa traditur. Præfidi Martiano cruciansa traditur. Præfides ei blanditur, quibus blanditur, armis ad fallendum satanas vtitur, virginem attentat: cumque de eius pulchritudine, generis splendore, paternisque opibus, tum de alijs rebus, quibus illa facile allectari posset, multa admodum dixisset, postremo ostendit, se, vt eius statui consuleret, deposita magistratus, quem gerebat, seueritate, leniter ac benignè secum egisse. Proinde ipsa daret operam, vt benè monenti pareret, paternamque religionem amplecteretur, tempore & legibus confirmatam. Vbi ea, quae Praefes locutus est, virgo audiuit, graui ac pia oratione declarauit, se, quae terrena sunt, quaeque ca-

Nihil efficit.

Constantia eius.

Psal. 113. & 134.

Praefes igitur cum allucere blanditijs virginem non potuisset ad falsum idolorum cultum, tum etiam eius oratione grauius commotus, deposita omni simulatione, vultu tristi ac seuro tormento, quibus illa crucietur, apparari iubet, id aliquando sperans fore, vt hac via sibi succederet, quod assequi vehementer conabatur. Itaque virgini vestimenta primum eripiuntur: deinde nuda neruis bubulis ce-

Nuda neruis flagellatur.

Christus in carcere eam confirmat.

Quae miracula cernens Iuliana religiosa foemina, secum ipsa mirata est, quo modo in ipso aetatis flore illa praepaterno timore & obseruantia antiquius duxerit se

IULS

CI
ATI

Conuersio
S. Iulianæ
maronæ.

per tormenta Deo conciliari, quàm paternas, quæ ab Præsede ei propositæ erant, delicias persequi. Hæc igitur non sine summa admiratione animo illa reputans, in idem certamen, quod forti inuisitoque animo Barbara virgo sustinebat, se spontè coniecit. Sic admirabiliter sanata virgo, maxima fiducia esse cœpit, ita vt tormenta vel grauissima non timeret. Itaque postmodum eius dici manè in iudicium cum ducta esset, neque vllum plagarum, quas acceperat, signum appareret: Præsides admirabili ea curatione perspecta, Vides, inquit, puella, quantam tuam curam dii gerant, qui te verberibus grauiter casam, sanauerunt? Est igitur, cur illis & gratiam habeas, & cultum tribuas, quorum singulari beneficio incolomis & salua es. At illa, quæ à Christo sponso, non vllis verborum insidijs, non minis, non cæde, non supplicijs diuelli poterat, summa vocis & orationis grauitate in hanc, quæ sequitur, sententiam respondit: Dij tui sunt tui similes, muti, cæci, & sensus omnis expertes, qui cæcis non videndi, claudis non ambulandi, mutis non loquendi facultatem tribuere queunt, non ægros sanare, non mortuos ad vitam reuocare possunt. Qui hæc omnia præstitit, & præstare potest, is Christus est Iesus filius Dei viui. Hic ipse est, qui me sanauit, quem tu prophanis oculis, & mente tenebris obducta videre non potes: neque enim tanta dignus es gratia.

Constanter
Præsidi re-
spondet.

Dirissime
cruciatur.

Hæc oratione Præsides vehementius cominotus, virginem ferreis vnguibus dilaniari, eius lateribus faces accensas admoueri, tum demum caput malleolis quibusdam perundi iuber. Illa verò, coniectis in cælum oculis: Domine, inquit, qui scrutator es cordium, nosti quanto tua desiderio teneam: ne me derelinquas, quæso, vsque in finem. Strenua Christi martyr Barbara iterum grauissimis supplicijs cum torqueretur, ea fortius tulit, quàm solum mulieris imbecillitas, sed humana natura postularet. At Iuliana, religiosa & pia mulier, cum terribilissima, quibus illa affliciebatur, supplicia cerneret, non potuit lachrymas & gemitus continere: non desistit tamen in his lamentis eam ad fidei constantiam cohortari.

Iuliana fit
so cia pena-
rum horri-
bilium.
Psal. 50.

Quod cum Præsides animaduerneret, isdem tormentis ipsam cruciari imperat. Itaque vni, & itè alteri vbera præciduntur, idque ad inurendam sexui grauiorem contumeliam. Hoc autem ipso in cruciatu beata Barbara ita precabatur: Ne proijcias me à facie tua, & spiritum sanctum tuum ne auferas à me. Vberibus præcis, tum vtraque nuda, direptis vestibus, per loca publica passim perducitur. Num vllum aliud commentum hoc scelere foedius excogitari potuit? num aliud contumeliæ genus tam insignè ad muliebris sexus infamiam? At illa Deo gratias agebant. Nam quo plures impius Præsides & iniurias & cruciatus adhibuit, eo plures coronas vtrique imposuit: sibi autem plus dedecoris accessit: ideoque grauiores poenas, & plures carbones ardentes capiti suo congestit.

Pater eam
interfici.

Posteaquam verò ita foedè in omnes vrbs partes ambæ perductæ sunt, ferunt sententia: capitis damnata, gladio ferri iubentur. Tum verò læta incedunt, non tanquam ad necem, sed sicut athletæ ad ludorum magistrum, victoriæ palma proposita, quam à Domino accepturæ erant in cælis. Cædis minister non aliquis alius fuit, sed pater ipse martyris & virginis Barbaræ: qui omnis humanitatis expertus, & in filia necesse nullum sentiens dolorem, triste expleuit ministerium. Cuius feram crudelitatem non diu tulit impunem diuina iustitia. nam statim coipso loco, quo filia caput abscedit, fulminibus de cælo iactis comburitur. Atque hoc quidem vetricis Barbaræ virginis fuit stadium, hoc nouum certamen, quod illa forti inuisitoque animo, & summa fidei constantia confecit. Hæc est victoriæ, quam vicit in Christo, & redimita est non oleastro, sed illustri corona gloria:

Fulmine
propterea
perit.

quam laudauerunt Angeli, quam Dominus descripsit in cælis, quam admirati sunt homines, & admirantur, plaudentesque prædicant in Ecclesijs. In memoriam enim sempiternam erit iustus, & iustitia eius manet in seculum seculi, Amen.

MIR A